

Nieuwsbrief Volkstuinvereniging Levenslust

Penningmeester Volkstuinvereniging "Levenslust", Vlissingsestraat 27, 4371RA Koudekerke

website: www.volkstuinlevenslust.nl

mail: pmlevenslust1960@gmail.com

tel. tuinhuis: 0118 578133 bank: NL18 INGB 00017754 75

RECEPTIE EN INTERVIEW IN VERBAND MET AFSCHIED JAN DE WILDE, VOORZITTER VAN ONZE VERENIGING.

Na 35 jaar heeft Jan de Wilde aangegeven te stoppen als voorzitter van de vereniging. Jan heeft inmiddels tijdens de laatste Algemene Ledenvergadering de voorzittershamer doorgegeven aan Astrid Wissekerke.

Het bestuur nodigt u van harte uit om, onder het genot van een hapje en drankje, Jan te bedanken en gedag te zeggen.

Deze receptie wordt gehouden op zaterdag 5 april van 13.00 tot 15.00 uur in de kantine van onze vereniging.

Hieronder kunt u het interview lezen wat onlangs is afgenomen.

Afscheid van voorzitter Jan de Wilde

Voor velen kwam het bericht als donderslag bij heldere hemel. Jan de Wilde stopt als voorzitter van Levenslust. De 69-jarige De Wilde is met zijn vrouw verhuisd naar Berkel-Enschot en ziet de afstand (140 kilometer) als een te grote barrière om als voorzitter door te kunnen gaan. Tijdens de algemene ledenvergadering op 12 maart gaf hij de hamer door aan zijn opvolger. Met pijn in het hart, want hij was met plezier liefst 35 jaar de leidsman van de club. „Maar ik neem niet echt afscheid hoor", zegt hij nadrukkelijk. „Mijn tuin zeg ik op, maar ik blijf gewoon lid. Ik wil blijven weten hoe het gaat. Je zult me hier af en toe best nog wel zien."

De Wilde verhuist omdat hij dichterbij zijn drie kinderen wil wonen.

Inmiddels is hij opa en zijn kleinkind wil hij graag van dichtbij zien opgroeien. Het betekent niet alleen het afscheid van het voorzitterschap van Levenslust, maar ook van Walcheren en Zeeland. Jan woonde de eerste 25 jaar van zijn bestaan op Zuid-Beveland. Daarna verkaste hij naar Walcheren, waar hij tot zijn recente verhuizing nog steeds woonde. In het dagelijks leven werkte hij in het Vlissingse basisonderwijs, veelal als directeur.

Tuinieren is hem met de paplepel ingegoten. „Mijn opa had een boerderij", vertelt Jan.

„Zaaien, poten, ploegen, spitten en nog veel meer was al vroeg de normaalste zaak van de wereld." In 1987 werd hij lid van Levenslust en kreeg hij tuin 185, ingang Narcissenlaan, vlakbij de in- en uitgang van het complex. Niet veel later werd Jan lid van het bestuur en het duurde ook niet lang voordat hij voorzitter werd. De begintijd was niet makkelijk, herinnert hij zich. „De vereniging stond er niet goed voor. Er werd te veel geld uitgegeven aan dingen die niet echt nodig waren. Bovendien kwam de subsidie van de gemeente pas na het afgesloten boekjaar en het was altijd afwachten hoe hoog die was." Jan en een aantal nieuwe collega-bestuursleden stelden het dagelijks bestuur uiteindelijk voor de keus: of dingen veranderen, of opstappen. Dat laatste gebeurde en Jan werd de nieuwe voorzitter.

Sindsdien ging het langzaamaan beter met Levenslust. „Het roer is drastisch omgegaan", vertelt Jan. „Ik kan terugkijken op een leuke tijd als voorzitter. We hadden altijd een fijn bestuur. We konden spijkers met koppen slaan." Hoewel de gemeente stopte met de subsidie, kwam er steeds meer leven in de brouwerij. Er kwam een flinke groep leden die graag de handen uit de mouwen stak. Zo werd bijvoorbeeld het kleine gebouwtje tegenover de ingang verbouwd en uitgebreid tot een riant clubhuis, mét keuken, winkel, fraaie toiletten etcetera. Op zaterdag kan er niet alleen koffie worden gedronken (of iets anders) maar worden door vrijwilligers ook hapjes, ja zelfs hele maaltijden geserveerd. Ook werd een waterleiding aangelegd, waardoor leden verspreid over het hele complex hun gieters kunnen vullen. Trouwens, de subsidie stopte, maar daarmee ging ook de huur van het terrein omlaag. „We hebben nu voorzieningen die passen bij een club met 265 leden", vindt Jan de Wilde bescheiden. „De leden krijgen service die ook nog eens goed betaalbaar is. We willen er niets op verdienen. Als het maar kostendekkend is."

Er zijn tal van zaken waarop hij met plezier terugkijkt. De ene anekdote volgt de andere op. Het is te veel om op te noemen. Wat misschien wel vermeldenswaardig is, is dat hij in de loop der jaren het tuinpubliek langzaam heeft zien veranderen. „Vroeger was het de tijd van aerepels, peeën en juin. Dat waren de hoofdgewassen. Ernaast werden nog wat groentes verbouwd. Paprika's, aubergines of courgettes moest je op het complex met een lampje zoeken. Tegenwoordig is dat anders", weet Jan.

„De gepensioneerden vormen nu nog steeds een grote groep, maar de meeste leden zijn nu van middelbare leeftijd. Vaak zijn het mensen die hier hun hoofd leeg willen maken. Ze willen even weg zijn van alle beslommingen. Daarnaast heb je een groeiende groep van jongeren. Leden die niet zijn groot gebracht met tuinieren en experimenteren. Soms denk je 'ik zou dat anders doen', maar je kunt je niet overal mee bemoeien."

Natuurlijk gebeurden er ook dingen waar hij liever niet aan terugdenkt.

Een terugkerend probleem was en is de verwaarlozing van tuinen. „Dat is lastig te voorkomen", aldus de vertrekkende voorzitter. „Tenzij je verschrikkelijk streng gaat optreden en dat willen we niet. We willen geen boeman zijn. Maar soms ontkom je er niet aan om in te grijpen. Dan moeten we iemand wegsturen. Met pijn in het hart." Dat had wel eens negatieve gevolgen. Nog niet zo lang geleden werden de ramen van de kas van secretaris Wim de Feijter ingegooid en ging de auto van Jan de Wilde in vlammen op. „Dat waren momenten dat je dacht, 'waar doe ik het eigenlijk voor?' Maar het is dan te makkelijk om te stoppen. De meesten van de 265 leden zijn tevreden en mijn vertrek gun ik zo'n dissident niet."

Binnenkort neemt Jan officieel afscheid Levenslust. Als hij daarna naar zijn nieuwe stek in Brabant rijdt, zal dat met gemengde gevoelens zijn. Hij laat niet alleen tuin 185 achter, maar vele goede herinneringen. Hij heeft geen spijt van zijn besluit naar Brabant te vertrekken, maar van nostalgie zal natuurlijk wel sprake zijn. „Ik vertrek met enige weemoed", erkent hij. „Aan de andere kant, ik vertrek met een tevreden gevoel. Mijn opvolger zal ook ambities hebben, maar wordt wel voorzitter van een gezonde vereniging. Alles staat goed op de rails."

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en dus heeft Jan inmiddels in en om Berkel-Enschot gekeken of daar ook getuinierd kan worden. Op 2 kilometer van zijn nieuwe huis is een volkstuinvereniging. Daar is echter voorlopig geen plaats. Verderop, in Tilburg Noord, zijn wel tuinen beschikbaar. „Maar dat gaat hem waarschijnlijk niet worden", verwacht de import-Brabander. „Ik wacht liever even. Ik heb de komende tijd genoeg andere dingen te doen..."